

[Egon Jensen.]

Finansministeren har i sin skriftlige fremsættelse gjort nogle bemærkninger om afskrivningsreglerne. Jeg kan på mit partis vegne erklære mig enig i de bratragtninger, finansministeren anstiller med hensyn til, om det er rimeligt, at der kan foretages fuld afskrivning på 30 pct. af nyanskaffelser, som f. eks. er foretaget i årets sidste måned eller så galt den 31. december, og om der ikke netop sker u hensigtsmæssige investeringer, fordi det kan få skattemæssigt gode virkninger for den, der afskriver. Det samme gælder den betragtning, om det fortsat er rimeligt med den store ekstraordinære afskrivning på 40 pct. af anskaffessummen på driftsbygninger.

Jeg vil gerne have sagt, at det er nødvendigt med afskrivningsregler. Der er måske endda visse virksomheder, som kunne have behov for en noget højere afskrivningsprocent, men der er til gengæld helt bestemt også mange virksomheder, der burde have en lavere afskrivningsprocent. Som finansministeren nævner, er afskrivningsudvalget i gang med at kulegrave problemet for at se, om der har fundet misbrug sted, og så får vi vente og se.

Når afskrivningsreglerne følges med så stærk interesse af lønmodtagerne hele landet over, skyldes det ikke mindst, at man i kraft af de høje afskrivningsprocenter, som er generelle, er i stand til at bringe selv meget høje indtægter ned til et minimum eller slet intet, og de, der herefter skal betale, hvad der bliver tilbage, bliver lønmodtagerne, som ikke har mulighed for at regulere deres indtægter voldsomt nedad på samme legale måde. Det var jo forhenværende finansminister Viggo Kampmann, der i 1957 foreslog og fik gennemført de meget forbedrede afskrivningsregler, og det er helt sikkert, at det var rigtigt og nødvendigt på det tidspunkt. Ingen vil bestride, at de har dannet grundlag for mange gode investeringer og tusinder af nye arbejdspladser landet over; men de har sikkert også givet anledning til investeringer, som ikke var særlig nødvendige set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt. Men at det var rigtigt dengang, behøver ikke at betyde, at det er lige så rigtigt i dag, og i hvert fald er der grund til en kritisk revision af afskrivningsreglerne. Måske burde vi i stedet have

konjunkturbestemte afskrivninger, som man har i Sverige; men finansministeren har nu bebudet et udspil, og så kan vi se på problemerne til den tid.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne anbefale begge lovforslag til en velvillig og hurtig behandling, helst så hurtigt, at skattemyndighederne får besked i god tid.

Foged: Da folketinget formodentlig inden for forholdsvis kort tid vil gå i gang med virkelige drøftelser om en skattereform, finder jeg ligesom finansministeren, at det er rimeligt at rette så lidt som muligt i ligningsloven, kun at rette åbenbare urimeligheder, og hvad der følger af nye, vedtagne love. Venstre kan tiltræde de af boligforliget nødvendiggjorte ændringer, herunder forhøjelsen af lejeværdien i enfamilieshuse til $2\frac{1}{4}$ pct. af ejendomsværdien, og således at der årlig i 8 år sker en forhøjelse med $\frac{1}{4}$ pct.

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører, hr. Egon Jensen, i, at det da vist godt kunne have været indført som en ordning, der herefter løb videre, uden at vi hvert år skulle have det i ligningsloven, men det kan vi vel se på i et udvalg.

Selv om venstre ikke er ubetinget tilfreds med reglerne om standardfradragene for vedligeholdelse, anser vi dog også disse forhold for at være et led i boligforliget. Noget helt andet er den nærmere udformning af reglerne for ejerlejligheder, der efter ministerens forslag fremtidig skal administreres efter de regler, der gælder for tofamilieshusene. Disse regler volder i øjeblikket store vanskeligheder, og der hersker stor vilkårlighed fra ejendom til ejendom, alt efter hvilken leje der betales for den lejlighed, der ikke bebos af ejeren. I nogle tilfælde er en sådan leje særlig høj, og så sættes også ejerens lejeværdi højt. I andre tilfælde er lejen — somme tider af private grunde — særlig lav, og så skal også ejerens boligværdi sættes lavt. Der er ingen rigtig sammenhæng mellem lige gode og lige velbeliggende ejendomme.

Reglerne for enfamilieshusene er helt anderledes afklarede, og jeg håber derfor, at ministeren vil være villig til nærmere at drøfte disse forhold, således at vi ikke skal få vilkårlighed også vedrørende ejerlejlighedernes forhold. Lettest ville det vel være,